

Bódai-Soós Judit

Hét csepp varázslat

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.
Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.
Telefon: +36(30)499-34-77
E-mail cím: info@alkosoft.hu
Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2021.
ISBN: 978-615-6361-50-9

Borító: Ujréti Ágnes

1

Lackó és a kaládrius madár

Valamikor réges-régen, amikor még éppen olyan hétköznapi látvány volt a sárkány a kertek alatt, mint manapság a vetési varjú, vagy még ennél is régebben, élt a faluszélen egy szegény ember, akinek annyi gyermeke volt, hogy maga sem tudta volna megmondani, mennyi. A sok csemete között pedig szinte elveszett a legkisebbik, a Lackó gyerek. Apró volt, csenevész, piszkafa lábakkal, pálcika karokkal. Semmire se jó – gondolták róla, ha egyáltalán észrevették. Testvérei ütötték, rúgták, ahol érték, ha jó falat jutott nekik, Lackót félrelökték, ha dolog volt, mindig csak őt küldték.

Búsult is a sorsán éppen eleget a legkisebb fiú, de el sem tudta képzelni, hogy ez valaha is jobbra fordulhat. Hanem egyszer, amikor éppen az erdőbe szalajtották fáért, mégiscsak felcsillant a remény szikrája előtte. Erősen küzdött az összegyűjtött fával, mert igen sok volt az az ő gyenge karjainak. Nyögött nagyokat, jajgatott, ám úgy tűnt, hogy a felét sem tudja hazavinni annak, amit elvárnak tőle. Ekkor egy kedves, ám határozott hangot hallott a háta mögül:

– Ej, fiam! Nagy az a rakás a te cingár karodnak. Elégedj meg a felével!

Lackó megfordult, és egy ráncos kis öregembert látott, aki a fejét csóválva őt nézte.

– Muszáj valahogy hazavinnem az egész rakást – felelt végül elkeseredetten. – Ha csak a felét vinném, megint elnászpángolnának otthon. Én vagyok a legkisebb, a leggyengébb a családban, mindig mindenki engem üt.

– Hát, tegyél ellene! Erősödj meg, és ne hagyd magad! – biztatta az öreg. Aztán könnyedén felemelte az egész farakást és megindult a fiú előtt. – Gyere! Hazakísérlek.

Lackónak tátva maradt a szája a csodálkozástól. Nem hitte volna, hogy ez a ráncos, szikár kis apóka ilyen erős lehet.

– Köszönöm – mondta megszeppenten, és megindult az öreg után. Hanem a kíváncsiság csak nem hagyta nyugodni, ezért néhány lépés után megszólalt:

– Hogy lehet az, hogy apókám ilyen öregem is ekkora erővel bír?

– Valamikor birkózó bajnok voltam – felelt az apó mosolyogva. – Aztán hosszú évekig én magam tanítottam sok-sok fiatalat birkózni, így aztán edzésben maradtam. Ha szembejönne velünk egy medve, még most is bátran kiállnék vele egy küzdelemre.

– Nahát! – ámuldozott Lackó. – És még mindig vannak tanítványai?

– Nincsenek. Mostanában már nem birkózni akarnak a fiatalok, hanem más, izgalmasabb, látványosabb sportot keresnek maguknak.

– Pedig én szívesen megtanulnék birkózni – sóhajtott a fiú. – Szeretnék én is olyan erős lenni, mint apókám, hogy könnyen elbírjam a fát, hogy ne bánthassanak többé a testvéreim, és hogy még a medvétől se kelljen félnem...

– Hát, ha valóban lenne kedved tanulni, akkor gyere el hozzám minden nap, és meglásd, úgy kikupállak, hogy a saját szüleid se ismernek rád!

Lackó nagy örömmel fogadta az öreg ajánlatát, és megígérte, hogy még aznap estefelé el is megy hozzá, hogy megtarthassák az első órát. Dönci bácsi, merthogy így hívták az apókát, elmagyarázta a fiúnak, hogy merre találja a házát, majd Lackóék kapuja előtt lerakta a fát, és visszaballagott az erdőbe.

Ígéretéhez híven, Lackó még aznap este elment Dönci bácsihoz, és alaposan megizzadt az első óra végére, de becsületére legyen mondva, nem adta fel, és elment az öreghez másnap is,

meg azután is. Éveken keresztül kitartóan ment minden nap. Az edzések fárasztóak voltak, de eredményesek. És ahogy erősödött a fiú, úgy követelt tőle egyre többet a mestere.

Hamarosan a csenevész, gyenge kis kölyök olyan izmossá, hajlékonnyá és erőssé vált, hogy többé senki se merete bántani. Elég volt egyszer két vállra fektetnie legidősebb bátyját, hogy azután az összes testvére visszafogja magát vele szemben. Egyedül csak az apja morgott rá folyton, mert nem értette, hogy mégis mi haszna ennek a nagy erőnek, mi értelme van a birkózásnak. Az ő szemében ez csak verekedésnek számított, amit nem tartott jó dolognak. Persze, amíg Lackót verték a testvérei, addig nem talált benne semmi kivetnivalót. A fiúnak azonban több sütnivalója volt annál, hogysem vitatkozni kezdjen az apjával, mert nem csak a teste, de az esze és a lelke is megerősödött az edzések alatt. Türelmet, kitartást, éberséget tanult. Egyébként meg segítőkész, kedves, békés legény volt, így mindig csak csendesesen bólogatott, amikor az apja morgott.

Ebben az időben történt, hogy az ország királya megbetegedett. Kúrálták mindenféle orvosok, vajákosok, kuruzslók, de még varázslók is, ám egyikük sem tudta kigyógyítani a betegségéből. Végezetül egy messzi országból érkezett híres-neves doktor professzor mondta ki az ítéletet: a királyt csakis a kaládrius madár mentheti meg.

– Milyen madár? – értetlenkedett a király.

– Kaládrius – felelt a doktor. – Nem hallott még róla, felség?

– Nem. Mit tud az a madár?

– A kaládrius madár fájdalommentesen tud gyógyítani. Elég csak ránéznie a betegre, és azt rögtön elhagyja minden nyavalya.

– Ó, de jó lenne egy ilyen kaládrius madár nekünk! – sóhajtott föl a király legkisebb fia, aki szintén jelen volt két bátyjával együtt. – Akkor nem is lenne gondunk semmiféle betegséggel.

– Mindenki örülne egy ilyen madárnak – bólintott az orvos –, de ez a madár nagyon ritka, és nem is szelídíthető. Nem sokat tudok róla én magam sem, és még abban sem vagyok biztos, hogy többen vannak. Én csupán egyetlen ilyen madárról hallottam eddig. Különös lény, ha hinni lehet a szóbeszédnek. A tekintetével gyógyít, de nem csak a test betegségeit, hanem a lélek nyavalyáit is. Orvosolja például a kapzsiságot, az irigységet vagy a gyűlöletet is, hitet ad a hitetleneknek, reményt a reményvesztetteknek.

– És mindenféle betegséget meg tud gyógyítani? – kérdezte ámulattal a király.

– Majdnem. Egyetlen esetben nem hat a kaládrius madár csodálatos ereje; ha olyan lényrel találkozik, aki már a halál szélén áll. Ilyenkor elfordítja a fejét, és kétségbeejtő kiáltást hallat. De úgy hiszem, hogy szeretett királyunk baján tudna segíteni. A kaládrius madár egy pillanat alatt meggyógyítaná. Tekintetével kiszippantaná belőle a kórt, felröppenne vele, és az izzó Napba köpné. Ezért sem lehet szelídíteni, megtartani. Mert amint magába szippantja a betegséget, rögtön elrepül vele és nem tér vissza többé. Egyébként gyönyörű, hófehér madár. Nagy tengeri sirályra emlékeztet, aranyszín szemekkel.

– Hol él ez a madár? – kérdezte most a legidősebb herceg. – Azonnal útra kelek, és elhozom édesapámnak.

– Én is megyek! – kiáltotta a középső királyfi.

– Én is! – csatlakozott bátyjaihoz a legifjabb herceg.

– A legenda szerint a kaládrius madár egy nagyon magas hegyen tanyázik, annak is egy kiszögellő szirtjén, a Klinga-szirten – felelt a doktor. – Úgy mondják, hogy ezt a szirtet nem lehet más úton megközelíteni csak a levegőből. Persze, ha valaki nagyon ügyes kötélmászó lenne, akkor egy hosszú kötélen felkúszhatna a madár fészkéhez, de ehhez is előbb fel kellene juttatni valahogyan a kötel egyik végét.

– Jól bánok a nyílpuskával, fellövöm a szirtre a kötelet azzal. Ha a kötel végére horgot kötök, akkor az megakadhat odafent, én pedig fel tudok mászni rajta – okoskodott a középső királyfi.

– A nyílpuskával jól bánsz, az igaz, de a kötélmászáshoz gyengék a karjaid – vitázott testvérével a legidősebb herceg.

– Fölösleges ezen rágódnotok addig, amíg el nem juttok a szirthez – csendesítette le őket a doktor. – Ahhoz ugyanis, hogy oda eljussatok, előbb át kell kelnetek a Csend sivatagán, az Álmodók tava és a Dzsungel-labirintuson. És bizony, egyik sem egyszerű feladat.

– Mesélj róluk! – kérte erőtlen hangon a király.

– A Csend sivatagán csak az jut át, aki elég kitartó ahhoz, hogy csendben, egyetlen pissenés nélkül haladjon, bármi bántsa, gyötörje vagy ijessze meg. Mert a legkisebb zaj is, amit ember okoz, elindítja a futóhomokot. A homok rázúdul az emberre, körülöleli és magával ragadja.

– Elnyeli? – kérdezte aggodalmasan a legkisebb herceg.

– Nem, az első próbálkozásnál még nem nyeli el, hanem visszaviszi a sivatag szélére, éppen oda, ahonnan elindult az illető, és ott kihajítja magából. Viszont másodszor már nem kegyelmez senkinek.

– És az Álmodók tava? – kíváncsiskodott a középső herceg.

– Az Álmodók tava csak az igazán jó úszók jutnak át – felelt az orvos. – De nem elég, ha jól tud úszni valaki, mert az erős karok mellett erős léleknek is lennie kell benne. Az Álmodók tava ugyanis megjeleníti előttünk a legtitkosabb álmainkat, vágyinkat. De ne feledjétek, hogy ezek csak délibábok! Nem valódi képek, bár nagyon valóságűek. Akinek nem elég szilárd a jelleme, aki nem elég céltudatos, az könnyen letér az útról, és jobbra-balra úszik az álomképek csábítását követve, amíg olyannyira kimerül, hogy nem képes tovább úszni, és végül belefullad a tóba.

– Ha mégis átjut – mondta kicsit megszeppent hangon a legidősebb herceg –, akkor át kell még kelnie a Dzsungel-labirintuson. Igaz?

– Úgy bizony – bólintott a doktor. – És az sem lesz könnyű. Ahhoz, hogy kijuss egy labirintusból, jó emlékezőtehetség és tájékozódó-képesség kell, de a Dzsungel-labirintusnál ez sem elég. Embert-próbáló akadályokon kell átverekednie magát annak, aki belevág, és végig akar menni rajta.

– A labirintus után már a szirt következik a madárral? – kérdezett most ismét a király.

– Úgy tudom, hogy a labirintus egy sűrű erdőbe vezet, de az erdőn túl már ott van az a nagy hegység, aminek része a Klinga-szirt, ahol a kaládrius madár fészkel.

– Édesapám – fordult most a királyhoz a legidősebb fia –, én nem bánom, hogy hány akadályon kell átverekednem magam, de akkor is elmegyek azért a madárért, hogy elhozhassam neked és meggyógyulj.

– Én pedig veled tartok – bólintott határozottan a középső herceg.

– Megyünk mindhárman – tette hozzá a király legfiatalabb fia.

Még aznap este össze is csomagolt magának a három herceg egy-egy tarisznyát az útra, és másnap hajnalhasadáskor elindultak, hogy megszerezzék édesapjuknak a kaládrius madarat.

Három napon, három éjen át vándoroltak, mire megérkeztek a Csend sivatagához. A legidősebb herceg megállította testvéreit, és azt tanácsolta, hogy egyesével próbáljanak szerencsét. Ő ment elsőként.

Sokáig bandukolt néma csendben, aztán megszomjazott. Elővette kulacsát, de az üres volt. Pedig emlékezett rá, hogy teli kulaccsal lépett a sivatagba, és eddig még nem ivott. Nem tudta, hogy mi történhetett. Ettől kezdve aztán egyre erősebben gyötörte a szomjúság. Végre megpillantott a távolban egy oázist. Remélte, hogy ihat, ezért megszorította lépteit. Amikor odaért, egy tisztavízű kis tavat talált. Ivott volna belőle, de ekkor egy oroszlán állta el az útját:

– Állj! – dörrent rá az állatok királya. – Ez itt az én vizem. Csak akkor ihatsz belőle, ha jól felelsz a kérdésekre. Ha nem szólsz semmit, akkor tovább mehetsz víz nélkül, ha viszont rosszul válaszolsz, megöllek.

A herceg nagyon szomjas volt, de félt az oroszlánytól, nem tudta, hogy mit tegyen. Végül mégis bólintott egyet, remélte, hogy abból még nem származik baja, ha meghallgatja a kérdést.

– Rendben – szólt az oroszlán. – Akkor halljad hát a kérdést:

Ha te fekszel, ő felkél,
egyszer egész, máskor fél.
Nincsen tüze, mégis lámpás;
a vándornak égi áldás.

Mi az?

– A Hold! – vágta rá a herceg gondolkodás nélkül, mert annyira megörült, hogy ilyen könnyű kérdést kapott.

A futóhomokról megfeledkezett. Pedig, amint megszólalt, a homok azonnal megindult felé, egy szempillantás alatt betemette és magával ragadta. Pörgette, forgatta, repítette. Szegény herceg a végén már azt sem tudta, hogy él-e, hal-e. Aztán hirtelen, a sivatag szélén kihajította magából, és ő éppen két testvére lábai elé pottyant.

– Vízet! – mondta, amint képes volt beszélni.

Miután testvérei megitták, a legidősebb herceg sorjában elmesélt nekik mindent, amit a sivatagban átélt. Öccsei megfogadták, hogy okulnak a tapasztalataiból, aztán hazaküldték fivérüket, hogy vigyázzon apjukra.

A két ifjabb herceg ezután három-három flaskát is telitöltött vízzel, és hogy ne vesztegessék a drága időt, együtt vágtak neki a Csend sivatagának. Sokáig meneteltek a forró homokon egyetlen pisszenés nélkül, de amikor megszomjaztak, ők is csak üres kulacsokat leltek tarisznyájukban. Némán mutatták egymásnak, hogy egyiküknél sincs víz, de nem álltak meg, folytatták útjukat.

Hamarosan ők is megpillantották az oázist, ám nem akartak úgy járni, mint a bátyjuk, inkább kikerülték, megszorították lépteiket, összeszorították kiszáradt szájukat és tovább mentek.

Végül mindketten elérték a sivatag szélét; szerencsésen átjutottak hát rajta, és egy zöldellő pázsiton leheveredtek, hogy erőt gyűjtsenek útjuk folytatásához. Annyira szomjasak voltak, hogy az ifjabbik herceg újra elővette kulacsait, hátha legalább egy cseppnyi vizet lel valamelyikben, de legnagyobb ámulatára mindhárom flaskát csordultig megtöltve találta. Mohón ittak mindketten, bár nem értették, hogy miféle tréfát űzött velük a sivatag. A víztől azonban gyorsan új erőre kaptak. Megint útra keltek, s mire beesteledett, megérkeztek az Álmodók távához. Az éjszakát a tó partján töltötték, de reggel már pirkadatkor belevetették magukat a vízbe és úszni kezdtek.

Az Álmodók tava a legkülönfélébb álmokképpel csábította őket. A középső herceg nem is tudott ellenállni nekik. Hol jobbra úszott, hol balra, végül úgy kimerült, hogy már nem bírta a karja, és csak a szerencséjének köszönhet, hogy egy nagyobb hullám a partra sodorta. Éppen oda keveredett vissza a nagy álmokkergetés után, ahonnan elindult. Nem is mert még egyszer nekivágni, inkább úgy határozott, hogy megvárja öccsét, akár szerencséjével jár, akár nem.

A legifjabb herceg azonban keményen tartotta magát. Neki csak egy álma volt, amit mindenképpen el akart érni: el akart jutni a kaládrius madárhoz, hogy hazavihesse beteg édesapjához. A madár képe végig ott lebegett körülötte a víz felszínén, és csábította, ám a királyfi jól emlékezett a doktor szavaira, tudta, hogy nem a valóságot látja, ezért nem foglalkozott vele, csak úszott, úszott nyílegyenesen a tó túlsó partja felé.

Amikor aztán kikecmergett a vízből, összerogyott a parton, annyira kimerült a megerőltető úszástól. Elaludt, és másnap hajnalig fel sem ébredt.

A következő nap reggelén frissen, kipihenten indult útnak, és néhány óras gyaloglás után meg is találta a Dzsungel-labirintus bejáratát.

Amint belépett a labirintusba, rögtön szembetalálta magát az első akadállyal; egy szakadék fölött kellett átlendülnie egy liánon. A herceg nem tévovázott, belecsimpaszkodott a kötélszerű növénybe, mely karnyújtásnyira lógott tőle, nagy lendülettel elrúgta magát a talajtól, és átlendült a szakadék fölött.

A labirintus számos akadályt rejtegetett még, de vagy sikerült megbirkózni velük, vagy ki tudta őket kerülni a herceg. Egészen addig jól haladt, amíg egy olyan útelágazáshoz nem ért, ahol mégis csak elakadt. Három választása volt: ha jobbra indul, akkor egy súlyos követ kell eltolnia az útból, ha balra akar menni, akkor egy szűk, girbe-gurba alagúton kell átpréselnie magát. A harmadik lehetőség pedig az, hogy visszafordul.

A kő olyan nehéz volt, hogy bár minden erejét beleadva meg tudta mozdtítani a herceg, ám éppen csak pár centit sikerült tolni rajta, amivel egy szemernyit sem jutott előrébb. Ezután az alagútba mászott be, de ott meg olyan hajlékonyság kellett volna ahhoz, hogy a kanyargós, szűk járaton haladni tudjon, ami már meghaladta a herceg képességeit. Szomorúan vette tudomásul, hogy vissza kell fordulnia.

Csodálatos módon a Dzsungel-labirintus a haza vezető úton nem akadályozta a herceget; könnyen, minden probléma nélkül kijutott belőle, és még a szakadék fölött sem kellett átlendülnie, mert ezúttal egy kis híd ívelt egyik oldaltól a másikig.

Amikor pedig az Álmok távához ért, újabb meglepetés fogadta. A tó partján ugyanis egy kis csónak várta, nem kellett hát úsznia, és kusza, összetört álmokkal küzdenie, hanem csak gyorsan átevezett a túlsó partra, és mehetett is tovább. Testvére a parton várta, és szomorúan vette tudomásul, hogy öccse is a madár nélkül jött vissza.

Hazafelé a Csend sivatagán is könnyedén átjutottak. Ezúttal egy teve hátán utazhattak, és most még a kulacsaik sem hagyták cserben őket. Álmélkodtak is a hercegek, de a csalódottság nem engedte, hogy örömeiket leljék a könnyű útban. Egyre csak azon törték a fejüket, hogy mi lesz most a királlyal, az ő édesapjukkal. Ki fogja elhozni neki a kaládrius madarat, amikor mindhárom fia kudarcot vallott?

Végül azt gondolta, hogy közhírré kell tenni az egész országban, hogy busás jutalomban részesül az, aki elhozza a kaládrius madarat a királyhoz, hogy meggyógyíthassa őt, hátha lesz legalább egy olyan erős, bátor és ügyes vitéz, aki minden akadályt le tud győzni, ami a madárhoz vezető úton vár rá.

Miután hazaértek, elbeszélték kalandjaikat bátyjuknak és apjuknak, majd előálltak ötletükkel, hogy hirdessék ki a király betegségét, és ígérjenek jutalmat a madár megszerzőjének. Jobb gondolata a legidősebb hercegnek sem volt, és a király sem tiltakozott ellene, így még aznap közhírré tették a dolgot.

Lackó eközben annyira megerősödött, és olyan kiváló birkózóvá vált, hogy saját tanítványokat fogadott, és elkezdte oktatni nekik mindazt, amit Dönci bácsitól tanult. Az öreg mégsem engedte, hogy a fiú teljesen a maga urává váljon, azt mondta, hogy van még mit tanulnia, ezért tovább oktatta.

– Dönci bácsi, mikor leszek végre tanítványból igazi mesterré? – kérdezgette olykor Lackó.
– Akkor, ha sikerül lebirkóznom egy medvét? Vagy mi mást kell legyőznöm hozzá?

– Csak önmagadat, fiam – felelt ilyenkor szelíd mosollyal az öreg. – Ha majd az álmaid legyőzik a félelmeidet, tudni fogod, hogy egy medve nem ellenfél számodra. Akkor mesterré válsz, és nem lesz többé szükséged rám.

Ám a fiú csak a fejét csóválta. El sem tudta képzelni, hogy egy medvét legyőzzön, pedig a saját szemével is végignézhette egyszer Dönci bácsi és egy nagy barnamedve viadalát. A mester győzött, Lackó pedig megkapta a medve bundáját, hogy azzal bélelje, melegítse fekhelyét. Azóta is ott kísértett minden álmában annak a küzdelemnek az emléke.

Egy szép napon aztán Lackóhoz is eljutott a király betegségének híre. A falu főterén hirdette ki egy királyi futár. Elmondta, hogy ügyes, bátor ifjak segítségét kéri, akik vállalják, hogy elviszik a királyhoz a kaládrius madarat. A hírhozó beszámolt a falubeli legényeknek arról is, hogy milyen akadályokra számíthat az, aki elindul a madárért, és hozzátette azt is, hogy bár

számtalan kiválóbbnál kiválóbb ifjú szerencsét próbált már, de eddig még senki sem járt sikerrel.

Több se kellett Lackónak, szaladt azonnal Dönci bácsihoz, és mindent elújságot neki, amit hallott.

– Én elhozom azt a madarat a királynak – mondta végül. – Nem a jutalomért, csak azért, hogy meggyógyuljon szegény. Igazságos, jó királyunk volt eddig, igazán megérdemli, hogy sokáig éljen.

– Jó szíved van, fiam – bólintott az öreg. – Ez vezessen utadon! Itt van három alma, ezeket vidd magaddal! Éhség, szomjúság ellen egyaránt jó lesz, majd meglátod. Járj szerencsével!

A fiú megköszönte az almákat, tarisznyájába tette őket, majd elbúcsúzott edzőjétől, aztán útnak indult. Három nap, három éjjel vándorolt ő is, mint a hercegek, mire elérte a sivatagot. A három almán kívül minden elemőzsiát megevett már, amit magával hozott, de nem érezte magát éhesnek, ezért nem nyúlt hozzájuk.

Bár elkezdett esteledni, Lackó nem várt reggelig, hanem egyből nekivágott a Csend sivatagának. Néma csendben haladt a lassan feketévé váló homokon, csak a Hold és a csillagok fénylettek a feje fölött. A birkózás kitartásra tanította és türelemre, nem csak a testét, de a szellemét is megedzette az elmúlt évek sok-sok gyakorlása, és ezt a sötét sivatag ijesztő végtelensége sem kezdhette ki.

Hosszú vándorlás után végül ő is megszomjazott, de éppen úgy járt, mint a hercegek: üresen találta kulacsát. Sokat nem töprengett a rejtélyen, hanem előkapta az egyik almát és beleharapott. A gyümölcs olyan lédús volt, hogy menten elmúlt a fiú szomjúsága tőle, s mire megette, úgy érezte, mintha egy kiadós lakomán lenne túl.

Amikor az oázishoz ért, úgy gondolta, hogy mégis megtölti a kulacsot friss vízzel, ezért odament a kis tóhoz. Ám mielőtt megmeríthette volna benne flaskáját, őt is megállította az oroszlán:

– Állj! Ez itt az én vizem – mondta sörényét rázva. – Csak akkor ihatsz belőle, ha jól felelsz a kérdésekre. Ha nem szólsz semmit, akkor tovább mehetsz víz nélkül, ha viszont rosszul válaszolsz, megöllek.

Lackó nem ijedt meg a vadtól, csak megvonta a vállát és biccentett. Az oroszlán ezután neki is elmondta a fejtörőt. A fiú hamar rájött, hogy a Hold lesz a megfejtés, ezért, mivel szólni nem akart, csak rámutatott az odafent fénylő égitestre.

– A Holdra gondolsz? – kérdezett rá az oroszlán. Lackó pedig határozottan bólintott. – Igazad van. Jól feleltél. Ihatsz a vizemből.

Az állatok királya kegyesen félreállt, a fiú pedig jóízűen ivott a kristálytisza vízből, majd intett az oroszlánnak és folytatta útját.

Reggelre ki is ért a sivatagból. Nem sok időt vesztegetett pihenésre, hanem indult egyenesen az Álmok távához. A tó partján aztán, hogy ismét erőt gyűjtsön, megette Dönci bácsi második almáját. Ez az alma még az elsőnél is többet ért. Nem csupán a szomjúsága és éhsége múlt el tőle maradéktalanul, de még a fáradtsága is elillant, és evés után olyan erősnek, frissnek érezte magát, mintha napokig aludt volna. Beugrott hát a vízbe, és úszni kezdett.

A birkózó edzések megerősítették karjait, vállát, nyakát, de még a lábait is, így az úszás nem jelentett problémát Lackó számára. Csendes, nyugodt vízben a világ végéig is eltempózott volna. Hanem az álmok őt is megzavarták. Medvéket látott hol erre, hol amarra. Mivel éppen az volt az álma, hogy akár egy medvét is le tud birkózni, hát elindult az álmkép felé, hogy megküzdjön vele, aztán a félelme, hogy veszít a küzdelemben, mégis visszafordította. Így keringett körbe-körbe az álmát kergetve, és a félelmeitől menekülve, s mindeközben egy szemernyi sem haladt előre.

Végül eszébe jutott, hogy mit mondott neki öreg mestere, Dönci bácsi: „Ha majd az álmaid legyőzik a félelmeidet, tudni fogod, hogy egy medve nem ellenfél számodra.” És végre megértette az üzenetet. Az álmok erőt adnak, előre mozdítanak, a félelmek viszont gyengítenek

és hátráltatnak. A medve nem ellenfél, hanem eszköz arra, hogy Lackó megvalósítsa az álmát, a félelme azonban gát ennek útjában. Nem menekült hát tovább a medve elől, de nem is követte, mert pontosan tudta, hogy ezen a tapon ez csak egy délibáb. Tiszta szemmel és könnyű szívvel nézett körül, majd határozottan megindult a tó túlsó felé. Nem zavarták többé az álmái, de a félelmei sem. Így aztán hamarosan partot is ért.

Meg sem állt, hanem úgy, ahogy volt, csurom vizesen haladt tovább, és néhány óras vándorlás után a Dzsungel-labirintus bejáratához jutott. Amint belépett, tétovázás nélkül át is lendült a liánon a szakadék fölött, majd sorban legyőzve a kisebb, nagyobb akadályokat haladt előre rendületlenül.

Amikor elérte azt a kereszteződést, ahol a legifjabb herceg elakadt, ő nem torpant meg, hanem nekiveselkedett a kőtömbnek, és addig gyűrte-tolta, amíg félre nem állította az útból. Hiszen fiatal volt és edzett, akarata, mint a vas, ereje pedig, mint egy bikáé. Hanem hiába volt az erőlködés, mert ez az út zsákutca volt, nem vitt semerre. Lackónak vissza kellett mennie az elágazáshoz, és elindulni a másik úton, a girbe-gurba, szűk alagúton.

Lackó inas, izmos, ám igen hajlékony legény volt. Ezt is a birkózásnak köszönhette. Ó, de sokszor kellett kézállásból hídba billennie, vagy lábait a nyakába tenni, mintha csomót kötne önmagából, vagy szaltózni, előre-hátra! Sorolhatnánk napestig. Mindegyik akrobata mutatványt begyakorolta ezerszer vagy még annál is többször. A sok gyakorlás nem maradt eredmény nélkül, és a fiú sikeresen átréselte magát a szűkös, kanyargós járaton.

Amint kiért az alagútból, a Dzsungel-labirintus kijáratánál találta magát. Egy sűrű fenyőerdő szélén állt. Tudta, hogy már csak az erdőn kell átmenni, és megérkezik a Klinga-szirthez, ahol a kaládrius madár lakik. Nem akarta pihenéssel vesztegetni idejét, azért, hogy erőt gyűjtsön, elővette a harmadik almát, és miközben beszélt a fenyvesbe, megette.

Éhsége, szomja, fáradtsága rögvést elillant, és erősebbnek, frissebbnek érezte magát, mint eddig bármikor. Tudta, hogy ha most elé toppanna egy medve, képes lenne legyőzni az állatot. Amint ez a gondolat átsuhant a fején, furcsa neszre lett figyelmes; mintha valaki morogna a közelben. Vagy dörmögést hallott?

Hamar kiderült, mert a következő percben már ott állt előtte a hang gazdája, egy hatalmas barnamedve. Nyikkanni sem hagyta a fiút, hanem derékon kapta és földhöz vágta. Egy hétköznapi embernek ennyi elég is lett volna ahhoz, hogy elvegye a kedvét a küzdelemtől. Alighanem holtnak tettetné magát, hátha békén hagyja a medve. De Lackót nem ilyen fából faragták! Hiszen birkózó volt ő, íz-ig-vérig. Egy szempillantás alatt felpattant, és máris a bundás jószág háta mögé került. A medve hiába volt nagyobb, nehezebb, termete lomhává tette, a fiú fürgeségével nem vehette fel a versenyt.

Hosszas küzdelem volt az övék, ám Lackóban szemernyi félelem sem volt már. Tudta, hogy képes legyőzni a medvét. Tudta, hogy mit, hogyan tegyen; hogyan fárassza el, és tévessze meg ellenfelét. Így nem volt kétséges a küzdelem vége: Lackó győzött, és a medve aléltan terült el a földön.

A fiú fején egy pillanatra átfutott a gondolat, hogy végeznie kéne az állattal, ám úgy gondolta, hogy neki most nem ez a feladata. A medve csak egy akadály volt az útján, az akadályt pedig sikerült félreállítani. Miért ölné meg? Semmi oka rá, hogy kioltson egy életet. Hátat fordított hát a földön heverő jószágnak, és indulni készült. Ám ebben a pillanatban halk, nyöszörgő hangot hallott, aztán az ő nevét nyögte valaki. Lackó megpördült, és tátva maradt a szája döbbenetében.

A medve eltűnt, és ott, ahol korábban az állat feküdt, most az öreg Dönci bácsi hevert. A fiú mellé térdelt, és megpróbálta felültetni, de az öreg olyan erőtlen volt, hogy visszahanyatlott a földre.

– Mi történt? – kérdezte Lackó értetlenül. – Hogyan került ide, Mester? És hová tűnt a medve?

– Én voltam a medve – suttogta az edző. – Így aztán nem csak egy medvét győztél le, de egyúttal a saját mesteredet is. Én tudtam, hogy így lesz. Így kellett lennie. Az erőd és az ügyességed már régóta megvolt hozzá, csak a hited hiányzott. De most már az is rendben van. Elengedlek, fiam. Nincs szükséged rám többé. Mesterré váltál te is.

– De Dönci bácsi újra meg fog erősödni, és majd együtt tanítjuk birkózni a fiatalokat... – rebegte reménykedve a fiú. Ám az öreg csak a fejét csóválta, és szelíden mosolygott közben.

– Nem vagyok beteg, csak lejárt az időm. Azért jöttem utánad, hogy elbúcsúzhassak tőled, és hogy adjak még egy utolsó ajándékot.

Lackó szólni sem tudott, csak a könnyeit nyeldeste.

– Ne csak a karod, de a szíved is legyen erős! – mordult rá az öreg. – Miattam ne búslakodj, én most már jó helyen leszek. Az ajándékom pedig segít feljutni a kaládrius madárhoz, és akkor neked sem lesz több gondod ezen az úton.

A fiú csendesen bólintott, miközben mestere kezét szorongatta. A következő pillanatban pedig már nem volt az öreg keze a kezében; mert nem volt sehol. Dönci bácsi eltűnt. Nyomtalanul, mintha soha ott sem lett volna. Lackó nagyokat pislogott, és abban bízott, hogy csak álmodta az egészet. Ám egy szajkó, vagy más néven mátyásmadár odatotyogott hozzá, és rövid, de erős csőrével megkopogtatta a fiú kezét.

– Hát, te? Mit akarsz? – kérdezte a legény. A szajkó erre felröppent, tett néhány kört Lackó feje fölött, majd a vállára telepedett és várakozón tekintett rá. Volt a pillantásában valami nagyon ismerős...

– Te lennél Dönci bácsi utolsó ajándéka?

A madár bólintott, aztán megismételte előbbi röptéjét, és újra a fiú vállára ült. Lackó végre megértette, hogy indulásra buzdítja őt ez a különös varjúféle, ezért felállt végre, és elindult a fenyőfák között előbukkanó hegység felé.

Miután kiért az erdőből, azonnal szemébe tűnt a Klinga-szirt. Nem lehetett volna összetéveszteni mással. Élesen kiugrott a hegy oldalából, és valóban olyan volt, amilyennek leírták; csak a levegőből lehetett megközelíteni.

– Most mit csináljak? – morfondírozott magában.

– Köt-té, köt-té – szólt ekkor a mátyásmadár. Hangja egészen olyan volt, mint Dönci bácsié. A fiú megszeppent, pedig tudta, hogy a szajkó kitűnő hangutánzó. Élethűen utánozza az egerészölyv nyávogás-szerű kiáltását, a holló mély korrogását, a varjak károghását, vagy a fácánkakas kakatolását is. De akár a szekérnyikorgást, vagy a kutyaugatást is mesterien adja elő. Most, nyilván az öreg edző hangját „szajkózza”. De mit jelenthet az, hogy köt-té?

Lackó egy darabig ismételte magában, aztán hangosan is, és végre rájött.

– Kötél! – kiáltott fel a homlokára csapva. Aztán előkereste tarisznyájából a kötelet, amit éppen azért hozott magával, hogy a segítségével feljuthasson a szirtre. A szajkóra pillantott, majd a kezében tartott kötélre. A madár erős csőrével megragadta a kötél egyik végét.

– Fel tudod vinni a szirtre? – kérdezte Lackó. Határozott bólintás volt a válasz. – De rögzíteni is kellene odafent valahogy, mert...

A szajkó azonban nem várta meg a magyarázatot, hanem csőrében a kötéllel felröppent a szirtre. Aztán néhány perc múlva vissza is tért. Lackó megrángatta a kötél lelógó végét, és úgy találta, hogy a szajkónak sikerült jól rögzíteni, ezért rögvést meg is indult rajta fölfelé. A kötélmászás nem jelenthet problémát egy birkózó számára – gondolta magában mosolyogva, amikor már nagyjából félúton járt, és hálás szívvel emlékezett Dönci bácsira, és az ő kemény edzéseire.

Amikor aztán felért a Klinga-szirtre, megdöbbenve látta, hogy a szajkó milyen szokatlan módon rögzítette a kötél fenti végét. Nem kötözte hozzá semmihez, hanem egyszerűen a kaládrius madár csőrébe adta. Ez a hatalmas madár pedig jámboran tartotta a kötelet, és eltúrte, hogy felmásszon rajta a fiú. Csak akkor engedte el, és hagyta a mélybe zuhanni, amikor Lackó már szilárdan állt a szirten. Meg is rémült egy pillanatra a legény, hogy ezután majd hogyan jut

ő le innen, de aztán rálegyintett magában; majd csak lejut valahogy – talán a szajkó segít neki megint. Nem töprengett hát tovább, hanem inkább illedelmesen köszöntötte a kaládrius madarat, és előadta neki, hogy miért is jött el hozzá. A végén aztán megkérte, hogy jöjjön el vele a királyhoz, és gyógyítsa meg.

A kaládrius madár úgy figyelt aranylő szemeivel, mintha minden szavát pontosan értené. És alighanem értette is, mert amikor Lackó befejezte a beszédet, a madár nagyot pislantott, majd a háta mögé intett a csőrével, mintha azt mutatná a fiúnak, hogy üljön fel rá. Lackó pedig nem kérette magát sokáig, hanem tüstént felpattant a hatalmas, hófehér szárnyak közé, és erősen megkapaszkodott az emberderék vastagságú nyakban.

A madár olyan könnyedén szállt fel hátán a fiúval, mintha csak egy pillangó lenne, aki porszemet visz a potrohán. Sebesebben szállt, mint a szél, sőt, talán még a gondolatnál is gyorsabb volt, mert mire Lackó végiggondolta az utolsó óra történéseit, már éppen lefelé ereszkedtek a királyi vár udvarára.

A vár népe egy pillanat alatt a kaládrius madár köré gyűlt. Lackót lesegítették a hátáról, és rohantak vele a királyhoz. A madár túl nagy volt, nem fért volna be a palotába, ezért riadtan tébláboltak az udvaroncok a beteg király ágya mellett, nem tudták, hogy most mitévők legyenek. Bezzeg Lackó nem teketóriázott, hanem karjába kapta a királyt, és már szaladt is vele az udvarra.

Amikor a kaládrius madár elé érkeztek, a hatalmas állat hosszan, szelíden nézte a beteget, amíg aranyszín szemei feketévé nem váltak, majd felröppent, és nem tért vissza többé. Ugyanekkor a király kiugrott Lackó erős karjaiból, és vidáman ugrálva kurjongatta:

– Meggyógyultam! Meggyógyultam!

Aztán a birkózó legényt ölelgette egy darabig, és hálásan köszöngette neki, hogy elhozta hozzá a gyógyító madarat.

– Mindhárom fiam, és még számtalan sok vitéz ifjú indult útnak miattam, de mindannyian kudarcot vallottak. Csak te voltál képes legyőzni minden akadályt – mondta a király lelkesen.

– Mi a titkod, fiú?

– A sok edzés, felséges királyom, és egy kiváló Mester, aki a birkózás minden csínja-bínjára megtanított – felelt szerényen Lackó.

– Hozd ide azt a Mestert! Veled együtt őt is megjutalmazom. És azt szeretném, hogy ezentúl a hercegeket is ő oktassa, hogy éppen olyan erős, ügyes legényekké váljanak, mint amilyen te vagy.

– Sajnos, be kell érnie velem, uram – mondta szomorúan a fiú. – Dönci bácsi, az én mesterem, átadta minden tudását, amit csak lehetett, aztán eltávozott ebből a világból.

– Hát akkor mától te leszel a hercegek udvari edzője – tette a kezét barátságosan Lackó vállára az uralkodó. – És egyúttal te vagy országunk első királyi birkózó bajnoka. Most pedig világraszóló ünnepséget csapunk a mi bajnokunk tiszteletére.

A bajnoki címhez persze busás pénzdíj is járt, ám Lackó ebből egy fillért sem tartott meg magának. Az ünnepség után, első útja a családjához vezetett. Szeretettel ölelte meg szüleit és testvéreit, majd a jutalompénzt az utolsó garasig édesapja elé tette, aki ezt látva, végre elismerte, hogy mégsem haszontalan mesterség a birkózás.

– Büszke vagyok rád, fiam – mondta, majd kicsit bátortalanul megkérdezte: – Megtanítasz engem is birkózni?

– Hát, persze! – felelt Lackó kacagva. – Csak alaposan kösse fel a gatyáját, édesapám, mert igen kemény munka vár magára!

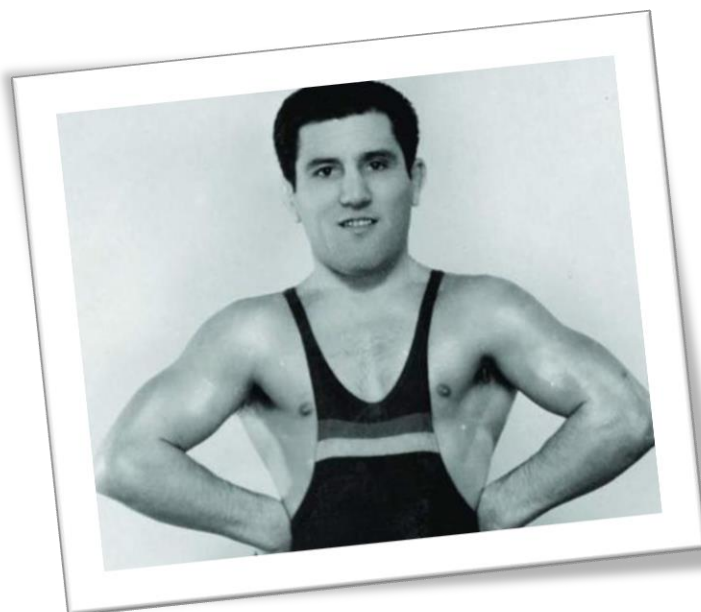
Mese és valóság

Kiről kapta a nevét Dönci bácsi?

Zombori Ödön, eredetileg Janicsek Ödön (Szena, 1906. szeptember 22. – Budapest, 1989. november 29.) olimpiai bajnok birkózó. Testvére Zombori Gyula is birkózó olimpikon.

Az MTK, az Elektromos, majd a MAC egyesületek birkózójaként sportolt. Szabadfogásban és kötöttfogásban egyaránt versenyzett és ért el eredményeket. Három olimpián vett részt és mindháromon pontszerző helyen végzett. Az 1936. évi nyári olimpiai játékokon, Berlinben olimpiai bajnoki címet szerzett, 56kg-ban, szabadfogásban. Az újkori olimpiai játékok történetében ő szerezte a magyar csapat huszonhatodik aranyérmét és a magyar birkózósport negyedik olimpiai bajnoki címét.

A második világháború után Argentínában telepedett le, és birkózóedzőként tevékenykedett. Az 1956. évi nyári olimpiai játékokon, Melbourne-ben ő volt az argentin válogatott edzője. Ezután Los Angelesben élt, majd 1985-ben visszatért Magyarországra.

Kiről kapta a nevét a Klinga-szirt?

Klinga László, a Macska (Mosonszentpéter, 1947. július 9. –) olimpiai bronzérmes, kétszeres Európa-bajnoki ezüstérmes, négyszeres magyar bajnok birkózó és kitüntetett mesteredző.

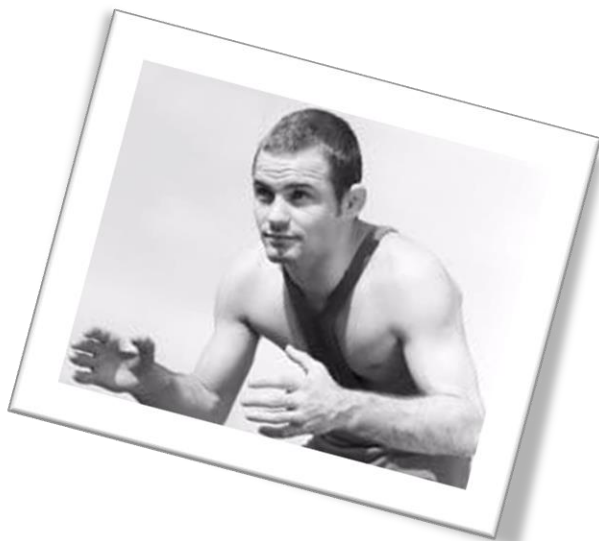
A Budapesti Honvéd színeiben birkózott 1973-ig, majd az FTC csapatát erősítette, de 1976-tól ugyanitt már edzői tevékenységet is folytatott.

1978-1982-ig a magyar birkózó-válogatott szabadfogású csapatának vezetőedzője volt. Szakmai irányítása alatt 14 érmet szereztek válogatottjaink Európa-, világ-, és olimpiai játékokon.

1990-1996-ig Svédországban folytatta edzői karrierjét, ráadásul szabadfogás hiányában, a kötöttfogású válogatottat irányította.

6 és fél év után visszatért Magyarországra, és azóta a hazai utánpótlás-nevelésben tevékenykedik.

2015 óta viseli birkózó terem nevét Kispesten. Itt működik a KNSI, ahol párhuzamosan végez edzői- és mentori munkát, az óvodásoktól egészen a serdülőkhöz.

2

A sok és az elég

Valamikor réges-régen, amikor még az öregapám öregapjának öregapja is pelenkás kislegény volt, létezett egy ország, amit Talániának hívtak.

Volt ennek az országnak egy királya, aki ifjú korában erőskezű, de igazságos uralkodó hírében állt, idővel azonban megöregedett, elgyengült, és a hatalom szép lassan kicsúszott a kezei közül. Így aztán Talánia valódi irányítója a király fővarázslója, Szigur-Tibá lett.

Szigur-Tibá gonosz volt és mérhetetlenül kapzsi. Azt akarta, hogy a világ minden kincse az övé legyen, úgy tartotta, hogy nincs olyan sok, aminél több ne lehetne. Varázsfőzeteivel szándékosan addig gyengítette a királyt, amíg az magatehetetlen bábbá nem vált.

Ettől kezdve bármit is mondott, vagy tett a varázsló, a király csak bólintott és áldását adta rá.

Így történhetett meg az is, hogy Talánia egykor boldog, elégedett népe teljesen elszegényedett és elkeseredetté vált. Szigur-Tibá ugyanis egyik adót a másik után vetette ki, kirabolva ezzel az emberek tányérjából az utolsó falatot is.

Persze a nép nem tudta, hogy a hatalom a varázsló kezében van, ők minden szenvedésükért az öreg királyt okolták. Zúgolódni kezdtek, és új királyt követeltek.

Szigur-Tibá cseppet sem bánta, hogy így alakultak a dolgok, mert abban reménykedett, hogy fia, Szimaszil kerülhet a trónra, ha sikerül az alattvalókat a teljes királyi család ellen fordítani. De ez még számára sem tűnt könnyű feladatnak, mert bár az öreg királlyal már elbánt, annak fiával, Merfikor herceggel nem boldogult. A herceg fölött nem volt hatalma.

Merfikor vidám, barátságos fiatalember volt, mindig szívesen vegyült el a szolgák között, cseppet sem volt hataloméhes, vagy zsarnokoskodó. Legjobb pajtása is a köznép egyszerű gyermeke volt, Csirinkó, az udvari szakács leánykája. Ha tehették, minden idejüket együtt töltötték.

Közvetlensége, kedvessége miatt az emberek még sanyargatott helyzetükben is ragaszkodtak Merfikorhoz, és abban bíztak, hogy ha ő kerül a trónra, akkor visszatérhet a béke és boldogság Talániába. Ezért aztán az öreg király távozásával együtt, a herceg megkoronázását követelték.

Szigur-Tibá, hogy megakadályozza Merfikor trónra lépését, elhatározta, hogy eltávolítja a fiút az udvartól. Azt tanácsolta a királynak, hogy küldje el fiát vándorútra, feleséget keresni, mert asszony nélkül még a király is csak félemler.

A király persze megint úgy cselekedett, ahogyan azt a varázsló kívánta.

Merfikor kalandvágyó fiatalember volt, s mivel a szabadságot többre értékelte, mint az uralkodást, könnyen ráállt az ötletre, és örömmel készülődött a vándorútra. Nem sejtette, hogy Szigur-Tibá áll az ötlet mögött, mint ahogy arról sem volt fogalma, hogy a varázslónak milyen gonosz tervei vannak. Ártatlan, gyermeki lélekkel szemlélte a világot, jóformán játék és móka volt számára minden. Csirinkó viszont sok rosszat hallott már apjától a varázslóról, így hamar átlátta a helyzetet. Megpróbálta hát pajtását lebeszélni az utazásról, mert félt, hogy Szigur-Tibá Merfikor távollétében még többet árthat az országnak, és talán valamilyen módon még meg is öleti a fiút. A herceg viszont annyira beleélte magát az előtte álló kalandozás izgalmaiba, hogy nem hallgatott Csirinkóra, mindenáron menni akart.

A lánynak nagyon fájt, hogy kedves pajtása ellenáll a kérésének, és mivel titokban már régóta szerelmes volt a hercegbe, majd meghasadt a szíve a gondolattól, hogy az más feleséget akar keresni magának. Úgy gondolta, hogy ha ez utóbbit nem is tudja megakadályozni, az életét

mégis megpróbálja megóvni, ha kell, akár a saját élete árán is. Ezért elhatározta, hogy elkíséri kedvesét a vándorútra.

Éppen erről vitázott a konyhában édesapjával, amikor Szigur-Tibá arra járt, és kihallgatta beszélgetésüket. A varázsló tartott tőle, hogy a lány keresztül húzhatja számításait, ezért egy alkalmas pillanatban utána osont, és szarkává varázsolta. Ezek után, újabb óvintézkedésként, saját fiát, Szimaszilt is átváltoztatta kígyóvá, és megparancsolta neki, kövesse a herceget, és tegyen meg mindent azért, hogy Merfikor ne élje túl ezt a kalandot.

A herceg közben mit sem sejtve a varázsló legújabb gonoszságairól, útibatyuját a vállára vetve elindult világot látni, feleséget keresni.

De Csirinkó hiába változott szarkává, elhatározásához hűen Merfikor nyomába szegődött, és ágról ágra röppenve követte őt. Szimaszil pedig a bokrok alatt kúszott utánuk, és átkozta apját, amiért méregfogakat nem varázsolta neki. Milyen könnyű dolga is lenne akkor! Csak meg kéne marnia a herceget, és szépen kivárni, amíg a kígyóméreg megöli. Így viszont törheti a fejét, hogy mi módon végezzen vele.

Merfikor faluról falura haladt, és egyre nagyobb szegénységgel, nyomorúsággal találkozott. Kérdezgette az embereket a bajok okáról, s lassan kezdte azt érezni, hogy bármennyire szereti is apját, valami nincsen rendben az öreggel, mert mindenki őt okolja a boldogtalanságáért.

Aztán néhány nap vándorlás után egy olyan faluba érkezett, ahol minden eddig látottnál nagyobb volt az elkeseredettség. A faluban mindenki feketében járt, és bármivel is foglalatostkodott, közben szinte folyamatosan sírdogált. Merfikor itt is kérdezősködni kezdett a búbánat okáról.

Hamarosan megtudta, hogy a falu szembefordult a király egyik rendeletével, és nem volt hajlandó megfizetni a rá kirótt embertelen mértékű adót. Büntetésül a király egy rettenetes óriást küldött ide, aki minden nap felfal három gyermeket.

A herceg ekkora gonoszságot és kegyetlenséget már végképp nem tudott elhinni apjáról, sokkal inkább tartotta együgyű öregnek, mint véreskezűnek, ezért most először felmerült benne a gyanú, hogy a gaztettek háttérében talán másvalaki állhat. Mivel a palotában csupán Szigur-Tibá volt az, akiről ilyen szörnyűséget feltételezni bírt, hát rá gyanakodott. De nem sokáig töprengett ezen, mert egy percig sem tűrhette, hogy az óriás tovább garázdálkodjon, és a falu összes gyermekét elpusztítsa, ezért úgy döntött, hogy ő maga végez vele, mégpedig azonnal.

Az óriás egy barlangban lakott, a helybeliek megmutatták Merfikornak, hogy pontosan hol, és elmondták neki, hogy a behemótnak csak egy szeme van, és az is üvegből, de ezzel a szemmel mindent lát, még alvás közben is, ezért nem lehet észrevétlenül rajtaütni. A herceg mégsem hátrált meg a kihívás elől. Szimaszil pedig előre örült, hogy végre elpusztulni láthatja a fiút, és mint a villám kúszott a barlang felé, hogy figyelmeztesse az óriást. Így aztán az emberszörny már harcra készen várta Merfikort.

A herceg hősiesen, előrszegezett karddal lépkedett a hatalmas monstrum felé, és ugrásra készen várta, hogy az óriás is megmozduljon.

A behemót egyetlen lépésével palacsintává lapíthatta volna a fiút, ha Csirinkó elő nem röppen idejében. A szarkalány egyenesen az óriás orrára szállt, és egy pillanat alatt kikapta helyéből az üvegszemet. A megvakult szörnyeteg dühösen csapkodott össze-vissza maga körül, és üvöltött haragjában. Szimaszil fejvesztve menekült, mert az óriás kis híján agyontaposta.

Merfikor viszont fürgén félreugrott minden vak csapás elől, és amikor az óriás hanyatt vágódott egy kőtömbben elbotolva, a fiú rögvest mellette termett, és kardjának egyetlen suhintásával levágta a behemót fejét.

A falu apraja-nagyja összegyűlt megünnepelni a herceg győzelmét, s hálájuk jeléül minden mozdítható vagyonkájukat felajánlották neki jutalmul. Merfikor sokáig azon morfondírozott, hogy hogyan vigye magával a sok ajándékot, de Csirinkó oda repült hozzá, és kezébe ejtette az óriás üvegszemét. Erre a fiú elszégyellte magát, mert eszébe jutott, hogy a győzelemért járó elismerés valójában nem is őt illeti meg, hanem a kis szarkát. Ezért azt mondta, hogy csak annyi

ajándékot fogad el, amennyit a madár választ. Csirinkó ekkor ismét csőrébe fogta az üvegszemet, és Merfikor vállára szállt. A herceg ebből megértette, hogy a szarka csak az üvegszemet szeretné megtartani, ezért megköszönte a többi felkínált jutalmat, de semmit sem fogadott el belőle, és vállán a szarkával folytatta útját. Az emberek mosolyogva kísérték a falu széléig, s Merfikor tudta, hogy helyesen döntött, mert nekik mindenre, amit nagylelkűen felajánlottak, sokkal nagyobb szükségük volt, mint neki.

Az út hamarosan egyre meredekebben emelkedett, a herceg már a hegyek között járt. Egyszer csak egy útelágazásnál találta magát, ahonnan két irányba is tovább indulhatott volna. Alaposan megnézte a két előtte álló utat, s mivel az egyik teljesen elhanyagoltnak, járhatatlannak tűnt, a másikon indult tovább.

Azt persze nem sejtette, hogy Szimaszil jár előtte, és a kis gonosz varázslófi úgy megbűvölte a kereszteződést, hogy a jó út tűnjön rossznak, és a rossz jónak.

Hamarosan azonban Merfikor saját bőrén tapasztalta meg, hogy nem könnyű utat választott. Sokszor igen keskeny sziklaperemen kellett egyensúlyoznia, máskor meg olyan meredek falon mászott fel, hogy a kapaszkodástól vér serkent körmei alatt, s kezeit, lábait szintén véresre zúzta a köveken. Végül pedig egy szakadék széléhez ért, ahonnan csak egy függőhídon keresztül lehetett továbbhaladni. De a hidat egy hatalmas embertestű, sólyomfejű, méteres karmokkal, és embertelen nagy szárnyakkal bíró Turulmadár őrizte.

– Állj! – szólt mennydörgő hangon, harcra készen a Turul. – Csak akkor léphetsz rá a hídra, ha megmondod, hogy mi a több: a sok vagy az elég. Ha jól válaszolsz, akkor átmehetsz sértetlenül a szakadék fölött, de ha rosszul felelsz, akkor megöllek.

Hosszasan töprengett a herceg a válaszon, és először arra gondolt, hogy talán a sok lehet a több, hiszen neki is elég egy cipó ebédre, de száz cipó már soknak mondható, és a száz jóval több az egynél. Aztán meg arra gondolt, hogy mihez kezdene ő száz cipóval, amikor neki egy is elég. Talán szétosztaná a szegények között? Na és ha ezer szegény ember akad az útjába, azoknak vajon elég lenne-e száz cipó? Aztán eszébe jutott a gyermekeit gyászoló falu, és a sok ajándék, amit felkínáltak neki. Bizony, éppen az volt a helyzet ezekkel az ajándékokkal is, mint a száz cipóval: egymagának sok, de egy egész falunak mégsem elég.

Végül arra gondolt, hogy az, ami elég akár sok is lehet, de a sok nem mindig elég, és az embernek mégiscsak az a jobb, ha mindenből éppen annyi jut, amennyi elég, amennyire tényleg szüksége van, ezzel szemben pedig hiába van valamiből sok, ha az mégsem elég.

– Az elég a több – mondta hát Merfikor, lezárva tépelődését, teljes meggyőződéssel. A Turul pedig elismerően biccentett fejével, és átengedte őt a hídon.

Csirinkó mindvégig a herceg feje fölött repült, s nem kerülte el a figyelmét, hogy Szimaszil is követi őket. A szakadék fölött, a híd közepén hirtelen lecsapott a kígyóra, és megpróbálta lelökni őt a mélybe, de Szimaszil ügyesen védőpajzsot bűvölt maga köré, amiről Csirinkó lepattant, és majdnem ő maga zuhant alá. Merfikor észrevette a jelenetet, és egy kicsit megdorgálta a szarkát, amiért egy másik élőlény ellen tör, minden ok nélkül. Csirinkó azonban továbbra is rajta tartotta a szemét a kígyófiún.

A hídon túl egy erdőbe érkeztek, és egy keskeny ösvényt követve egy kis viskóra leltek. A viskó nagyon elhagyatottnak tűnt, ezért Merfikor úgy gondolta, hogy biztosan nem lakja senki. Meglepetésére odabent mégis talált egy öregembert, egy remetét.

Az öreg szívesen fogadta a vándort, mert bizony igen ritkán akadt vendége, hiszen a Turul nem sok embert engedett át a hídon. Beszélgetésbe elegyedtek, és a herceg arról faggatta az öreget, hogy az miért él ilyen távol a világtól, magányosan.

– Ej, fiam – kezdte a választ a remete, – hogyan is élnék másképpen? Hiszen itt minden megvan, amire szükségem van, ami számomra elég, a sokra pedig nem vágyom. Aki idekerül, annak ezt értenie kell, hiszen megválaszolta a Turul kérdését. De úgy látom, hogy neked mégsem elég az, amid van. Miért vándorolsz, mit keresel még?

– A szerelmemet keresem – felelte Merfikor.

Csirinkó ekkor ismét a fiú tenyerébe ejtette az óriás üvegszemét.

– Látod, a kezeden van a mindentlátó szem – mondta a remete. – Nézz bele, és meglátod a szerelmedet!

A herceg forgatta egy darabig az üveggolyót, aztán közelebbről is belepislantott, de csak a vállán üldögélő kis szarka képét látta visszatükröződni benne.

– Ugyan már öregapám! – mondta bosszúsán – Csak a szarkámat látom benne.

– Hát, ha csak a szarkádat látod, akkor nézd meg jobban azt a szarkát, mert könnyen meglehet, hogy éppen ő a te szerelmed!

Merfikor hitetlenkedve nézett ismét az üvegszembe, s ahogy jobban elmerült benne, észrevette, hogy megváltozik a kép, amit lát. A szarka helyett ezúttal egy szép leány arca jelent meg előtte.

– Csirinkó! – kiáltott fel örömmel. A madárrá lett lány pedig az ölébe roppent. – Drága kis pajtásom, hát te vagy az?

Csodálkozva, de nagy-nagy szeretettel simogatta az ölébe kucorodott szarkát, aki közben szomorúan bólogatott.

Ezek után Merfikor még alaposabban nézett bele az üvegszembe, és most már ő is látta, hogy Szigur-Tibá milyen alattomos módon uralkodik az öreg király fölött, látta a varázsló összes gonoszságát, és látta, hogy hogyan változtatta Csirinkót madárrá. De meglátta ebben a mindentlátó szemben Csirinkó szerelmét is, sőt, még saját szívének eddig rejtett érzéseit is, és rájött, hogy valóban Csirinkó az ő igaz szerelme.

A szarkalány ekkor ismét felroppent, és az ajtó alatt éppen átcusszanni igyekvő Szimaszil farkát elcsípve, Merfikor elé rángatta a kígyót.

A herceg most már tisztán látta az üvegszemben azt is, hogy a kígyó nem más, mint Szigur-Tibá fia. Gyorsan elkapta hát, és egy kis faládikába zárta.

– Öregapám – szólt aztán a remetéhez, – én most elindulok haza, hogy mielőbb helyrehozzak mindent, amit csak lehet. Kérem, hogy őrizze ezt a kígyót egészen addig, amíg az apja érte nem jön! Ha a varázsló képes lesz átjönni a hídon, akkor az azt jelenti, hogy levetkőzte a kapzsiságát, és megérdemli, hogy viszontlássa a fiát.

A remete megígérte, hogy őrizni fogja a ládikába zárt kígyót, a herceg pedig azonnal elindult hazafelé, Csirinkóval a vállán.

Étlen-szomjan, pihenés nélkül rohant hazáig, s amikor végre megérkezett, titokban osont be a palotába, hogy meglephesse Szigur-Tibát.

Éjszaka érkezett, így a varázslót ágyban találta. Kivont kardját a torkának szegezte, és ráparancsolt, hogy Csirinkót rögvest változtassa vissza emberré. Szigur-Tibá viszont még így sem engedelmeskedett volna, ha Merfikor meg nem fenyegeti azzal, hogy megöli Szimaszilt.

A varázsló aggódott fiáért, ezért végül megtett mindent, amit a herceg parancsolt. Csirinkó végre ismét lányrá változott, és boldogan omlott szerelmese karjaiba.

Merfikor ezután elmondta Szigur-Tibának, hogy merre keresse Szimaszilt, és kiüzte őt a palotából, meghagyva az őrségnek, hogy soha többé ne engedjék vissza.

Végül az öreg királyról is lehullt a bűbáj Szigur-Tibá távoztával, és szeretettel ölelte magához hazatért fiát.

Néhány nappal később pompás lakodalmat csaptak, és a királyi családdal együtt ünnepelt egész Talánia, mert Merfikor, az új király, eltörölt minden adót, és minden olyan törvényt, ami eddig sanyargatta népét.

A boldogság, a nyugalom, és az elégedettség visszaköltözött Talániába. Merfikor igazságos, nagy királya lett országának, az éles eszű, melegszívű, gondoskodó Csirinkó pedig a nép rajongásig szeretett királynéjává vált. Szigur-Tibáról és Szimaszilról viszont soha többé nem hallott senki.

3

Zolka herceg és a tündérek

A vén Szeptember a nyarat toldozgatta egy-egy verőfényes nappal, és csak ráérősen gondolt az ősze, mintha ahhoz túl sok köze nem is lenne. Hintaszékében üldögélve Akác bácsi, a királyi udvar susztere is épp ilyen ráérősen foltozgatta lyukas zokniját, amikor a király kisebbik fia, Zolka herceg bekukkantott hozzá a verandára.

Jött ő mindennap, ha kellett, ha nem. Hiszen még a nevét is tőle kapta Akác bácsi, a kerítésen végigfutó lilaakác miatt, de bánta a csuda! A gyerekek meg határozottan örült. Öreg napjait színesebbé tette, és nemcsak a felvirágoztatott névvel, hanem legfőképpen gyöngyöző kacajával.

– Csókolom, Akác bácsi! – kurjantott nagyot a legényke.

– Adjon Isten! – felelt az öreg, és az asszony munkát félretéve emberesen belecsapott a kölyök tenyerébe.

Zolka derekasan állta ezt a férfias üdvözlést, sőt, talán még ki is kérte volna magának, ha az öreg gyengédebben bánik vele.

– Aztán mi szél fújt erre, kiskomám?

– Nem a szél fújt engem – felelt Zolka nagyot kacintva –, hanem a saját lábamon jöttem. Hisz nem vagyok én elhullott madártoll, hogy a szél fújdogáljon!

– Ej, milyen igazad van! – örült az öreg. – Látom, ma is jól vág az eszed.

– Vág az, ha van mit – somolygott az ifjú herceg.

– No, ha már itt vagy, kérlek, szaladj be a fürdőszobába, aztán hozd ki azt a kencét, amit a térdemre írt a doktor!

Zolka már robogott is befelé. Szemernyit sem bánta, hogy az öreg suszter úgy bánik vele, mint bármelyik más hétköznapi kölyökkel. Nagyobb volt közöttük az egymás iránt érzett kölcsönös tisztelet és szeretet annál, hogy abba bármiféle udvari illemszabály belekotnyeleskedjen.

Zolka jól tudta, hogy mit keressen, hiszen amióta begyulladtak Akác bácsi térdizületei, gyakran segédkezett neki ilyen ügyekben. A kenőcsöt viszont ezúttal nem találta a helyén. Amikor körülnézett, észrevette a földön, becsúsztatva a kád alá. Biztosan leesett. Amint lehajolt a tubusért, pisszegést hallott a háta mögül. Felegyenesedett, megfordult, de nem látott senkit. Újra lehajolt, és ekkor ismét meghallotta az előbbi hangot:

– Pszt! Benus!

Zolka megint megfordult, de most sem látott senkit.

– Benus! – hallotta újból. – Itt vagyok a tükörben. Engedj ki!

Zolka a tükörre nézett, és meglepetésében nagyot kiáltott. A tükörből, saját képmása helyett, egy apró teremtmény integetett vidáman. Egy egészen kicsi leányka, lila ruhában és áttetsző szárnyakkal a vállán.

– Akác bácsi! Akác bácsi! – szaladt kifelé sebesen a fiú. – Jöjjön gyorsan!

– Mi az, tán ördögöt láttál? – kérdezte az öreg, miközben lassan feltápáskodott hintaszékéből.

– Azt nem, de egy szárnyas kislány van a tükörben – felelt Zolka, és maga is alig hitte, amit mond.

Akác bácsi szavai viszont még hihetlenebbek voltak:

– Andika? Csak ő lehet! Ó, kicsi húgocskám! – mondta, és úgy szaladt a fürdőszoba felé, mintha sosem fájtak volna a térdei. Zolka alig tudta követni.

– Andika! Hogy kerülsz te ide? – kiáltotta Akác bácsi a tükörben álldogáló lányka felé.

– Benus? – kérdezett vissza csodálkozva a kislány. – Te vagy Benus?
– Én, én – felelt az öreg. – Látod, megvénültem.
– Azt hittem, hogy ő vagy te – mutatott most Andika Zolka felé. – Nagyon hasonlít rád.
– Ő Zolka, a király fia – felelt Akác bácsi, és kispajtása fejére tette a kezét. – Neki is van egy húga, de még egy bátyja is.

– Barát? – kérdezte a lányka.

– Barát – bólintott az öreg.

– Jó. Akkor, engedj ki!

Akác bácsi megérintette a tükröt, mire az feltáruult, éppen úgy, mintha egy kicsi ajtó lenne. Zolka kerek szemekkel figyelte, hogyan lép ki rajta az apró leányzó, egyenesen az öreg tenyerébe. Még pislogni is elfelejtett közben.

– Ő a kishúgom, Andika – nyújtotta a tenyerében kucorgó lányt Zolka felé, mintha csak süteménnyel kínálná. – Tündér.

– Nahát! – ennél bölcsebbet hirtelen nem tudott mondani a megszeppent fiú. Majd megköszörmelte a torkát, és köszönt:

– Szia!

– Szia! – felelt Andika mosolyogva.

Miután mindhárman átmentek a konyhába – a komoly beszélgetésekhez mindig oda vonultak vissza –, az öreg ismét arról faggatta hűgát, hogy hogyan került ide.

– Megszöktem – felelte végül büszkén Andika. – Morgolotnak meggyengült a hatalma. A saját szolgáláival is nagyon gonoszul bánik, ezért azok lázadni kezdtek ellene. Az egyikük segített megszökni, hogy eljöhessek érted...

– Ki az a Morgolot? – szölt közbe nem éppen udvariasan Zolka, aki a kis tündér felbukkanása óta szinte semmit se értett.

– Ő is egy tündér – felelt Akác bácsi. – Csak éppen nem a jobbik fajtából. Nagyon vad, erőszakos, hatalomvágyó. Hetvenhét évvel ezelőtt csellel elfoglalta Tündérország királyságát, és sötét tömlöcbe zárta az egész királyi családot. Akkor apám, a tündérkirály, utolsó varázslatával ideküldött engem az emberek világába, hogy megóvjon, és magam is emberré lettem. Azóta nem hallottam semmi hírt Tündérhonról.

– Nahát! Akác bácsi is tündér?

– Az voltam, de már hetvenhét éve ember vagyok – sóhajtott az öreg. – Ezért vénültem meg ennyire.

– Miért? A tündérek nem szoktak megöregedni?

– De igen, csak sokkal lassabban, mint az emberek. Hatéves koruk után már száz év alatt csupán egy évnit. Andika is éppolyan, mint amikor legutóbb láttam...

– Úgy bizony! – vágta rá vidáman a kislány. – De ne búsulj! Te is hamar visszaváltozol tündérré, és újra fiatal leszel.

– Lehetséges volna? – kérdezte csodálkozva Akác bácsi.

– Igen. Édesapa megtanított a varázslatra, mielőtt megszöktem. Legszívesebben ő maga jött volna érted, de a király szökése sokkal feltűnőbb lett volna, mint egy kicsi lányé – mondta Andika huncut mosollyal az arcán, és nagyot kacintott mellé nyomatékul.

– Ő, végre visszatérhetek Tündérországba! – sóhajtott örömmel Akác bácsi. – Ne is késlekedjünk tovább, Andikám! Varázsolj át gyorsan!

A kis tündérlány fontoskodva illegette magát a konyhaasztalon, megigazgatta lila ruhácskáját is miközben előhúzza varázspálcáját. A pálcát az öreg felé fordította, és a feladat fontosságától izgatottan toporgott, amíg a szükséges varázsigét mormolta.

Az utolsó szavaknál a pálcá megrándult, erős fénycsóva csapott ki belőle, de ugyanebben a pillanatban Andika megbotlott a sötartóban, és hanyatt esett. Az esés miatt a fénycsóva, és ezzel együtt a varázslat is, célját tévesztette, és Akác bácsi helyett a mellette álló Vincét találta telibe.

A fiú meghökkenten nyikkant egyet, majd olyan hirtelen zsugorodott össze, mint a lufi, ha

kiszalad belőle a levegő. Mire Andika felállt, Zolka már éppen akkora volt, mint ő, és vállán pontosan olyan áttetsző szárnyacskák ültek, mint a kislányén.

Andika először megszeppent a félresikerült varázslat láttán, majd hirtelen, csilingelő hangon felkacagott.

– Sikerült! – kiáltotta vidáman. – Tudok emberből tündért varázsolni!

– Khm, khm – köszöri torkát Akác bácsi, miközben fejét ingatta. – Kicsi húgom, te semmit se változtál! Éppen olyan szeleburdi vagy, mint hetvenhét évvel ezelőtt. Légy szíves, varázsold vissza Zolkát emberré! De ezúttal legyél óvatosabb!

Andika abbahagyta a nevetést. Szégyenkezve hajtotta le a fejét, és az orra alatt dűnnyögte:

– Azt a varázslatot nem ismerem.

– Micsoda?! – mordult rá dühösen az öreg.

– Tessék hagyni, Akác bácsi! – kurjantott közbe vidáman Zolka, aki meglepetéséből felocsúdva éppen a szárnyait próbálgatta, és fellibegett Andika mellé az asztalra. – Jó nekem így. Majd magukkal megyek Tündérországba, és ott valaki visszavarázsol.

– Attól tartok, nincs más választásunk – bólintott bosszúsan az öreg, aztán ismét a kislányhoz fordult: – Andika, szedd össze magad; varázsolj át engem is! De most, ha lehet, ne izegi-mozogj közben!

A kis tündérlány, megfogadva bátyja tanácsát, az újabb varázslatot egy helyben állva, baleset nélkül hajtotta végre. Akác bácsi egy pillanat alatt tündérlegénykévé zsugorodott, és egy szemmel sem tűnt öregebbnek Zolkánál. Ráadásul a két tündérfiú úgy hasonlított egymásra, mint két tojás. Nem csoda, hogy Andika korábban összetévesztette őket.

– Nahát! Tényleg maga Akác bácsi? – csodálkozott Zolka.

– Hagyd már ezt az Akác bácsizást! – szólt a megifjodott „bácsi”. – Benedek a tisztességes nevem, de Tündérhonban mindenki csak Benusnak szólít. Hívj inkább te is Benusnak!

– Rendicsek! – kuncogott Zolka, aki meglepően könnyedén alkalmazkodott a nem éppen hétköznapi módon megváltozott helyzethez.

– Most érzem csak igazán, hogy milyen öreg is voltam. Te jó ég! Most nem fáj semmim, és újra tudok repülni!

Mindezeket persze Akác bácsi, azaz immáron Benus tündér mondta, és közben csinált néhány szaltót a levegőben.

– Irány Tündérhon! Gyertek!

A három tündér egyenesen a fürdőszobába repült, ahol minden teketória nélkül átlibbentek a tükörajtón.

A tükör mögött egy szűkös fülkét találtak, ahonnan egy újabb ajtó nyílt. Miután ezen is átléptek, sűrű sötétség fogadta őket. Amíg egy kicsit hozzá nem szokott a szemük, az orrukig sem láttak és folyton egymásnak ütköztek.

– Egy barlangban vagyunk – mondta Andika, és a fal mellett tapogatózva egy távoli fényfolt felé vezette társait.

A barlang kijárata olyan szűkös volt, hogy azon még a fény is behúzott hassal szivárgott át. A három tündérgyerek centiről centire préselte ki magát a nyíláson.

A szabadba jutva Benus nagyot szippantott a friss levegőből.

– Végre újra itthon! – mondta örömmel, majd körülnézett.

A három tündérke egy lombos erdőbe érkezett. Egy darabig céltalanul repkedtek a fák között, élvezték ifjúságuk kötetlen szabadságát, de végül Benus Andikához fordult:

– Merre menjünk? Nekem nem ismerős ez a hely. Fogalmam sincs, hogy merre van a várunk. Te tudod?

A kislány lehajtott feje és hallgatása elárulta a két fiúnak, hogy ő sem tudja az irányt.

– Rendben – biccentett Benus. – Akkor segítséget kérünk.

Ezután füttyentett egyet, de olyan furcsán, hogy nem is fújta közben a levegőt, hanem szívta. Zolka ilyet még nem látott. A füttyentés bizonyára hívójel lehetett, mert hamarosan két kis